

SIARD

kostel sv. Cyrila a Metoděje

Číslo 4, ročník 27

www.farnostzidenice.cz

vychází 27. září 2020

Nedávno jsem dostal zajímavou otázku: "Jak je možné, že jste se po tolika letech v naší farnosti ještě nezbláznil? Vůbec jsem nepochopil, proč se mě ten člověk ptá a jaký má vztah k naší farnosti.

Odpověď mne napadla až druhý den. "Já už blázen byl, když jsem sem přišel!" A i dávno předtím. Během rozhovoru před vstupem do semináře, kdy kolem stolu sedělo mnoho důležitých a významných postav brněnské diecéze, jsem se rozpovídal o tom, jak moje rozhodnutí vnímají moji nejbližší. A pak jsem dostal otázku, kde se v Písmu sv. píše, že jsme blázni pro Krista. Tipoval jsem sv. Pavla - ten má nejvíc textů v Novém zákoně. A byla to trefa do černého.

Být blázen pro Krista se mi stalo průvodcem v životě. Být do někoho blázen znamená dělat vše, co mu na očích uvidím. Ne vždy se mi chce. Ne vždy mne jednoduše přesvědčí. Musím ale říci, že vždy, když poslechnu, žasnu, co Ježíš i se mnou dokáže.

Rád bych vám napsal, co a jak budeme dělat na podzim, co a jak bude, ale nevím nic. Víím jen jedno jediné, že se mi mnohokrát a především v těch těžkých dobách vyplatilo, spolehnout se na Boha. Buďme pro Něj a do Něj blázni všichni a On nás sjednotí. Na závěr jeden text z knihy Promluvy o Eucharistii od Charlese kardinála Journeta:

„Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný.“

To je podivná věc: Jíst tělo a pít krev! ... Čiré bláznovství! Bláznovství Boží lásky.

Jediným skutečným bláznovstvím je tu však právě Boží láska.

Ta vytváří kontext, v němž do sebe všechny ostatní „bláznivé“ věci zapadají jako kostky ve stavebnici.

P. Petr Beneš, váš farář

KALENDÁŘ NAŠÍ FARNOSTI

MYTÍ OKEN V KOSTELE

3. 10. – po mši sv. v 7:00 se pustíme do mytí oken. Pomocníci, přihlaste se v sakristii.

DÁMSKÝ KLUB

6. 10., 20. 10., 3. 11., 24. 11. a 15. 12. 2020

VEČERY CHVAL

9. 10., 30. 10., 20. 11. a 11. 12. 2020

FARNÍ OTEVŘENÉ SPOLEČENSTVÍ

společná modlitba za farnost
6. 10., 3. 11., 1. 12. 2020 v 19:00 hod.
na faře

TRADIČNÍ ŽIDENICKÉ HODY

24. – 25. 10. 2020
Více informací v další části vydání.

SVÁTOST POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH

31. 10. 2020 – při mši sv. v 18:00 hod.
Příležitost ke svátosti pokání a smíření
od 17:20 hod.

FARNÍ ZABIJAČKOVÝ OBĚD

14. 2. 2021

zpracováno dle webu farnosti

Výročí letošního léta

7.6.1950 - před sedmdesáti lety, se narodil P. Josef Doležal, židenický rodák a primiciant, který poslední léta svého života strávil jako výpomocný duchovní v naší farnosti. Zemřel 2.9.2010. Je uložen na židenickém hřbitově.

28.6.1990 - zemřel výpomocný kněz naší farnosti P. Bohuslav Vitula (*3.9.1919).

26.6.1935 - připomínáme nedožitě 85. výročí narození pana Jiřího Klementa (+1987), bývalého kostelního hospodáře, otce čtyř synů, mezi nimi také našeho salesiánského misionáře P. Václava Klementa.

Také jsme vzpomínali výročí kněžských svěcení a primic našich rodáků i duchovních, kteří u nás ve farnosti vyrostli nebo působili, některé z nich již Pán povolal na věčnost.

Primiční mše svaté

24.6.1995 P. Marcel Javora

1.7.2000 P. Jaroslav Filka

7.7.1990 P. Marek Hlávka

1.9.1990 P. Bernard František Palka slavil svou primiční mši svatou v Mysločovicích na Zlínsku. Byl tajně vysvěcen na kněze již v roce 1968. Zemřel 31.12.2015 (5. výročí úmrtí).

Kněžská svěcení

26.6.1960 P. Jan Kabeláč,
(*2.2.1937, +18.8.2015)

5.7.1970 P. Alois Weigel, (+11.5.2009)

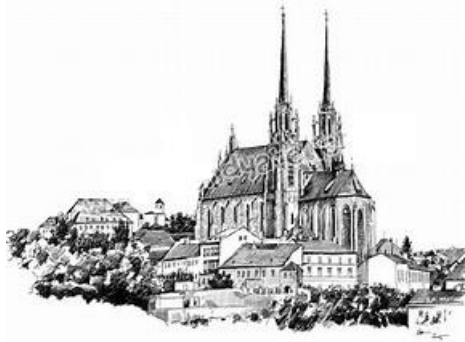
25.7.1945 P. Arnošt Till, O. Praem,
(*26.11.1915, +12.10.1995)

29.7.1945 P. Vladimír Petřů,
(*6.10.1920, +15.5.2002)

redakce

Zprávy z diecéze

18. září - 8. října 2020 je v kostele sv. Jakuba ke shlédnutí výstava **Diktatura versus naděje**. Zachycuje období perzekuce katolické církve v Československu v letech 1948–1989, ale postihuje i širší souvislosti. Výstava je přístupná od 9.00 do 18.00 hodin, v neděli od 13.00 do 18.00 hodin. Na neděli 4. října 2020 se chystá od 16.00 hodin komentovaná prohlídka.

19. září - 10. října 2020 se uskuteční XVI. ročník varhanního festivalu v kostelích České Třebové a v okolních obcích. Letošní ročník je věnován patronovi mezinárodního varhanního festivalu Zdeňku Pololáníkovi k jeho životnímu jubileu.

4. - 30. října 2020 je možné zhlédnout v katedrále sv. Petra a Pavla drobnou panelovou výstavu, která připomíná nejen 1. brněnského biskupa Matyáše Františka Chorinského a jeho rodinu, ale též složitou dobu 18. století, v níž se biskup nově vzniklé diecéze musel dokázat orientovat. Výstava je přístupná v době otevření katedrály mimo čas bohoslužeb.

*Matyáš František hrabě Chorinský
svobodný pán z Ledské*

7. října 2020 bude možné na stáncích po Brně ochutnat sladký koláč a podpořit umírající v hospicové péči. Akcí Koláč pro hospic chce Diecézní charita Brno seznámit veřejnost s úlohou domácího hospice v životě člověka a pomoci nevléčitelně nemocným.

16. - 18. října 2020 pořádá Centrum pro rodinu a sociální péči v Brně Duchovní obnovu pro rozvedené. Je určena pro všechny, kteří procházejí, nebo již prošli, obdobím po rozvodu a hledají způsob jak dál. Cílem je duchovně se obnovit a upevnit, rozvíjet schopnost nacházet spokojenost v dalším životě a umět se vyrovnat s nastalou životní situací. Tématem obnovy „Modlitba – zdroj duchovní síly“ bude provázet R.D. Mgr. Jindřich Čoupek. Obnova se koná na faře v Heřmanově u Křižanova. Přihlášky na www.crsp.cz nebo u koordinátorky Mgr. Jany Jakešové, mobil 731 604 064.

Rozhovor s P. Václavem Klementem

Otče Václave, 11. srpna jste pohřbívali vaši maminku, 33 let po tatínkovi, jak jsi to prožíval?

Byly to dny děkování, modliteb, vzpomínání, setkávání s širší rodinou a také návrat ke kořenům rodiny, víry a mého povolání. Vracet se po letech je vždycky „nebezpečné“, zvláště pro misionáře, který je už skoro úplně vykořeněný. Maminčin odchod byl dost náhlý, byl jsem doma na Vánoce 2019 a mohli jsme komunikovat, potom už jsem ji jen potkal dvakrát v nemocnici na začátku července.

Díky stovkám krátkých i delších pozdravů ze všech konců světa, tichým chvílím na Kaleckého, denním vycházkám na židenický hřbitov a psaním vzpomínek jsem se mohl v krátké pohřební promluvě rozdělit o maminčinu cestu víry. Ona byla „hledáč Boží“. Je jasné, že teď máme v nebi o jednu přímluvkyni více, naši maminku,

po Maškikim, našem tatínkovi Jiřím, ale taky je jasné, že teď se už vracet domů asi moc často nebudu.

Po dvaceti letech jsi toto léto byl doma celý měsíc – jak jsi prožil tento čas u svých kořenů?

Je to pravda, od roku 2000 jsem nebyl tak dlouho doma, pokud nepočítám vizitaci české provincie salesiánů (2007), kdy jsem se pohyboval mezi 15 salesiánskými domy v Česku a Bulharsku. Tentokrát jsem měl čas vyrazit na pěší pouť na Vranov, do Veverské Bítýšky a do Křtin, na poděkování a modlitbu – to byl úplně růžencový měsíc uprostřed léta.

Využil jsem ten čas také k návštěvě tří kněží z naší farnosti - Marka Hlávky, Marcela Javory a Davida Ambrože - abych více pochopil, čím žije a dýchá církev doma. Náhodou jsem také potkal biskupa Pavla Posáda, takže jsem to měl i s větším nadhledem: jak rychle se snižuje počet bohoslovců (letos jen 3 přihlášení z Moravy a 6 z Čech) a také jak rychle ubývá věřících v českých i moravských diecézích. To je realita, stejná jako v jiných zemích Evropy, ale asi jí neodpovídá patřičný postoj ze strany církevního společenství: Jak by v této situaci mohlo přispět naše farní společenství? Co bych mohl udělat já? O tuto otevřenou otázku jsem se snažil dělit v Židenicích při nedělní promluvě.

Jaká je tvoje současná práce – poslání - v salesiánské kongregaci?

Čas rychle letí: za těch 36 let, co žiji mimo Česko, jsem strávil jako salesián nejdříve 2 roky v Římě (1984-86), potom 16 let v Jižní Koreji (1986-2002) a posledních 18 let je mým „základním táborem“ hlavní dům Salesiánů Dona Boska (SDB) v Římě. Ale zde jsem pouze 6 týdnů v zimě a dalších 6 týdnů v létě. To znamená, že ve službách salesiánského „náčelníka“ (= hlavní představený) strávím každý rok asi 8-9 měsíců na cestách. Za poslední tři šestiletky jsem navštívil asi 95 zemí ve všech pěti kontinentech. Pro celkový obrázek – salesiánů je dnes asi 14500 (10000 kněží, 1600 řeholních bratří, 2400 studentů teologie a každý rok je asi 430 noviců) v 134 zemích světa.

O čem to moje cestování je? Jde o animaci – vedení – spojování, vše dohromady. Například minulých 6 let to znamenalo být takovým mostem mezi centrem v Římě a 250 komunitami v 23 zemích východní Asie a Tichomoří a také vzájemně propojovat ty vzdálené spolubratry, jejich 12 provincií, nejen osobním setkáním, ale také sdílením zkušeností. Nejvíce času jsem investoval do naslouchání jednotlivým salesiánům, komunitám i skupinám laiků a mladých. Samozřejmě to také obnáší práci na animaci salesiánské rodiny, která zahrnuje už 32 různých skupin, asi polovina z nich působí také na východě Asie. Z mé strany to také znamená dělit se o to nejlepší, co se tam děje – ať už se jedná o povolání nebo inspirační zkušenosti z výchovy nebo pastorače mládeže. To si můžete v angličtině přečíst skoro denně na regionálních stránkách

(www.bosco.link), které spojují těch 23 zemí východní Asie a Tichomoří.

Když mě někdo osloví „pane faráři“, musím se smát, protože jsem nikdy v životě farářem nebyl a asi taky nebudu (v Koreji máme 120 salesiánů a jedinou farnost), ale jako synové Dona Boska jsme spíše zaměřeni na výchovu ve školách, učilištích, sociálně výchovných dílnách, internátech a ve všem, co přispívá k růstu mládeže.

Při tvé nedělní promluvě (17. srpna) jsi nás vyzval, abychom více „pracovali pro povolání“.

Určitě ta práce na povoláních – doprovázet mladé lidi, aby dokázali naslouchat Božímu volání k jakékoliv službě v církevním společenství na plný úvazek, je náročná – ale zároveň ohromně důležitá.

Ať už je to kněžství, zasvěcený život (řeholní život), misijní poslání, angažovaný laik jako katecheta – bez těchto „služebníků“ si prostě nedovedu představit budoucnost církve. Jistě, dnes už to nejsou prestižní nebo tajemná povolání jako kdysi.

Pro nás salesiány to znamená stovky spolubratrů na celém světě zapojených do této pastorače, jejímž výsledkem je již zmíněných zhruba 430 noviců každý rok (180 v Africe, 150 v Asii a Tichomoří, 50 v Evropě a 50 na celém americkém kontinentu). Díky Bohu, máme dnes největší počet povolání ze všech

mužských řeholníků na světě. Ale to není náhodou, stojí za tím trpělivé doprovázení ve skupinách, face-to-face a také aktivní zapojení do apoštolátu, dobrovolnictví. A vždy zůstane otázka: „Čím mohu přispět já“?

Jak vidíš svoji rodnou farnost dnes, 36 roků po odchodu do misí?

To je dost těžká otázka, po několika mších svatých v neděli a ve všední den, a to ještě v době prázdnin, se toho nedá moc říct. Je velmi pěkný pocit vidět mladé rodiny s více dětmi, co se točí kolem kostela.

Pokaždé, když jsem na chvíli v Židenicích, jsem u oltáře společně s dalšími kněžími a také s mnoha ministranty. Já jsem byl aktivním ministrantem (skoro každý den) od 9 do 19 let, dost dlouho také jedním z vedoucích; byl to nádherný čas – při nácviku, při bohoslužbě, v klubovně či na vycházkách. A blízkost mnoha židenických kněží jistě hodně poznamenala můj život.

Jak bych si přál, aby to pokračovalo!

Je velmi pěkné vidět různé iniciativy malých společenství (modlitba, mnohé aktivity), jak ukazují třeba nástěnky v kostele. Je povzbuzující sloužit nedělní mši svatou s mnoha ministranty, živou liturgií s hudbou a zpěvem. Ale to hlavní je v kostele neviditelné – denní svědectví o vzkříšeném Pánu v rodinách, na pracovištích či ve škole nebo ve společnosti. Všechny krásné věci nás mohou uspávat a nechat s rukama v kapsách.

Mohu se ptát: Proč se v naší farnosti už tolik roků nezrodilo další nové povolání ke kněžství či řeholnímu životu? Neusnuli jsme na vavřínech, když vidíme plný kostel? Ale mší svatých je méně!

Všude na celém světě jsou tři kritéria pro zdravou katolickou komunitu: silný vztah k Bohu (svátosti, modlitba) – rodinný duch ve společenství farnosti (konkrétní zájem o druhé) – otevřenost ke světu, dávat život ve službě (nejen potřebným okolo nás, ale také otevření mimo vlastní farnost, diecézi, národ a Evropu). Moc bych vám přál zažít aspoň na týden život našich bratří a sester v některé asijské zemi, kde je nás katolíků 0,1% (jako na Taiwanu) nebo 0,3% (jako v Thajsku), nebo co to znamená být jediným katolíkem mezi 1200 žáky v japonské salesiánské škole (Osaka).

Předávat křesťanskou víru v materialistické a sekularizované Evropě není lehké?

Samozřejmě že předávat víru nebylo nikdy lehké, každá situace má svoje výzvy a těžkosti. Ale díky salesiánskému Projektu Evropa, který začal v 2008, jsem projezdil všechny země našeho kontinentu. Dnes vysíláme misionáře skoro do všech zemí Evropy, které o to požádají. A je vidět, že to materialistické a sekularizované prostředí se profiluje skoro všude velmi podobně: jako spokojenost s pohodlím, s rodinou a s domem a jako mírný nezájem o větší angažovanost předávat víru (největší dar, který jsme dostali) druhým. A to už vůbec nemluvím o migrantech, kteří nám

v milionech klepou na dveře. Přítomnost vietnamských katolíků v židenickém kostele každou sobotu večer je pro nás výzvou, jak si vážít víry.

Přítomnost několika málo misionářů z jiných kontinentů je v některých zemích Evropy takovým katalyzátorem (oni jsou svobodnější k hledání nových cest). Díky 12 misionářům v Maďarsku, kde salesiáni zastavili v letech 1950-1989 kvůli obavám příjem povolání, dnes máme malou (35 členů SDB), ale dynamickou provincii, se školami, středisky mládeže, učilišti, romskou pastorcí – ale i nová povolání maďarská. To všechno díky těm co přišli z Vietnamu, Indie, Polska a Nigérie.

Jak prožíváš ten zvláštní čas globální pandemie v letošním roce?

Za posledních 18 let jsem strávil většinu času na cestách po všech kontinentech – letadla, vlaky, auta, autobusy, lodě a lodičky nebo taky pěšky. Ale od 30. dubna 2020 jsem se ještě nedostal ven z Evropy – to je zvláštní. Poslední 4 měsíce jsem pomáhal více spolubratrům – delegátu pro bývalé žáky (Dominik Nam je Vietnamec, 46 let, salesiánský bratr), nebo taky mému nástupci v regionu Východní Asie-Oceánie (Otec Josef Phuoc je také Vietnamec, 65 let, salesián, kněz) a dalšímu nástupci, co má na starosti salesiánské misie (Otec Alfred Maravilla je Filipinec, pracoval 30 let na Papua New Guinea). V celém životě jsem neměl tolik setkání online jako za poslední tři měsíce.

Moje nové poslání je zvláštní. Náš „náčelník“ si mě nechal u sebe (do roku 2025), abych se jako mimořádný vizitátor jeho jménem staral o některé země v Evropě (Polsko, Anglie, Gruzie, Rusko a Švédsko), některé v Africe (Zambie, Zimbabwe, Malawi, Namibie, Nigérie, Sierra Leone, Ghana, Libérie, Súdán, Jižní Súdán, Keňa a Tanzanie), společně se třemi provinciemi indickými a Indonésií. Takže, až se bude moci opět létat do zámoří, tak budu mít „o zábavu postaráno“. Vizitace – to znamená naslouchat všem spolubratrům, laikům i děckám, psát zprávy a animovat k zapálenému životu salesiánů jako vychovatelů k víře mladých lidí.

A nakonec:

Žijeme v digitálním věku, v pár větách se nedá říct všechno. Pro ty, co se zajímají více:

[https://cs.wikipedia.org/wiki/V%C3%A1clav_Klement_\(salesi%C3%A1n\)](https://cs.wikipedia.org/wiki/V%C3%A1clav_Klement_(salesi%C3%A1n))

Wikipedia k 60. narozeninám 2018 (česky)

<https://www.bosco.link/>

Stránky salesiánů ve východní Asii a Tichomoří (denní zprávy Australasia – anglicky)

Václav Klement, SDB (Salesian Don Boska)

vklementsdb@gmail.com ;

FB: Vaclav Klement, SDB

+39-345-252-3108 (WhatsApp)

Svatý Václav

A v ten čas
kouřů a vybraných hnízd
slzy těžké jak olovo kanou,
přes celý svět se obrací list
a my nad stránkou nepopsanou
zítřků a pozítřků stojíme němí -
Ó v ten čas – kdo ukáže k slíbené zemi,
kdo jiný než ty – ty přeskvoucí plamen
v lampě čekání úzkostného,
ty z plamene svého, ze všech jeho srdcí a ramen
květ nevadnoucí jinošství milostného.
Ty, jenž z objetí smrti nabral jsi dechu,
že kostlivčím polem ujíždíš bez oddechu,
živější živých všech.

Dosud jen závojem slz a do krvava
odlesků zhouby vznáší se tvář ta pravá,
našeho příští tvář líbezná.
Ale pravím já – jen bláznovství lásky
tam cestu zná,
ale já pravím – jen z bláznovství lásky
tam se ženem
jak v šlépějích žhavých tvých s Podivenem,
za sklenici vody oceán blaženosti
tam získati doufajíce.

Ale já pravím – nikdy dosti
nebude lásky a nebude ztřeštěnosti
našich rukou a nohou a srdcí a čel...

*Jan Zahradníček: Svatý Václav
(úryvek z básně)*

Paní Marie Klementová

Dne 11. srpna jsme se v našem kostele rozloučili s paní Marií Klementovou, která zanechala výraznou stopu v životě našeho farního společenství.

Narodila se 15. února 1934 v rodině, která svou víru dosvědčovala životem i modlitbou, a vyrůstala v živém společenství farnosti. Už odmala ji provázely skautské aktivity, ve kterých pokračovala se svým manželem Jiřím. Nejenom jejich čtyři synové, ale také desítky vlčat a skautů ji na táborech a dalších akcích po obnovení Junáka v roce 1968 znali jako paní Mistrovou. Doplňovala práci svého manžela a velký podíl měla i na vybudování klubovny 32. oddílu. Její manžel byl nejen skautský vedoucí, ale i jeden z pilířů naší farnosti,

svou prací bez mnoha slov a svým životním svědectvím.

Zlomové okamžiky jejího života přišly v osmdesátých letech. Dva synové odešli do zahraničí a nebylo jisté, zda se ještě někdy spolu uvidí. Tři roky poté jí nečekaně zemřel manžel. Paní Marii tyto nelehké chvíle více nasměrovaly k Pánu a zároveň neubraly na jejím elánu a činnostech. Svůj život naplňovala službou své i širší rodině, výchově a evangelizaci mladých, kterým věnovala hodně času, lásky a energie. Dostala dar velkého srdce matky a vychovatelky a mnohým z nich se stala druhou matkou. Její radostí byly také bonsaje a zahrada.

Její cesta víry byla vyznačena užším společenstvím v neokatechumenátní skupině a domácí dílnou výroby ikon. Vyrobila jich více než 10 000. Jen Bůh ví, do kolika rodin, kolika zemí světa se ty její ikony dostaly! Zdravotní problémy zejména v posledních pěti letech jí už neumožňovaly vycházet z domu. I přesto pro zájemce chystala ikony a byla otevřená všem příchozím, ať už to byli příbuzní, známí či mladí v jejím okolí. V konkrétních potřebách mladých lidí z rozvrácených rodin, osamělých, nemocných, zoufalých nacházela Ježíše a snažila se jim pomáhat. Její zájem se týkal nejen dění v naší vlasti, ale zahrnoval celý svět, především misijní úsilí v Koreji i celé východní Asii a všech dalších salesiánských misích. Misie nosila ve svém srdci a denně se za misionáře modlila až skoro do poslední chvíle.

Samotný závěr jejího pozemského života byl poznamenán úrazem a pobytem v nemocnici. Trpělivě snášela utrpení, pohled měla stále upřený k Pánu a byla připravena na konečné setkání s ním. Často se modlila u ikony Panny Marie z Quadalupe (Mexico), kterou drží v ruce (viz foto). Věříme, že je to právě Panna Maria, co jí teď otevírá dveře do království jejího Syna.

(podle Václava a Jiřího Klementa)

SIARD – Zpravodaj křesťanů z Juliánova, Vinohrad a Židenic

Vydává Římskokatolická farnost u chrámu sv. Cyrila a Metoděje, Nopova 84, 61500, Brno, tel. 548 530 034.

Připravuje redakční rada, za obsah článků odpovídá autor. E-mail redakce : siard@email.cz

ZPRAVODAJ JE NEPRODEJNÝ, URČENO VÝHRADNĚ PRO VNITŘNÍ POTŘEBU

Finanční příspěvky pro farnost lze zasílat na účet č. **29 00 49 19 16/2010** nebo na účet určený pro dary – **21 00 49 19 18/2010**

k určení účelu daru slouží specifický symbol : **1** - pro mládež a děti, **2** - provoz farnosti a energie, **3** - platy zaměstnanců,

4 - potřeby pro pastorační, **5** - opravy, **6** - stavba nového farního domu, **7** - meditační zahrada na Cyrilce

Variabilní symbol : Vaše IČO nebo rodné číslo

OREL JEDNOTA BRNO - ŽIDENICE S ŽIDENICKOU CHASOU VÁS ZVOU NA
TRADIČNÍ ŽIDENICKÉ HODY

Sobota 24. 10. 2020

13:00 - 19:00 HODOVÉ ODPOLEDNE
(vedle kostela sv. Cyrila a Metoděje)

stavění máje, soutěže pro děti (malování na vlastní/
zakoupený textil), požehnání, předání hodového
práva, tancování krojovaných dětí, Moravská beseda,
karičky

hraje farní cimbálka a Slovácká kapela R. Hornáčka

Neděle 25. 10. 2020

10:00 HODOVÁ MŠE SVATÁ
(kostel sv. Cyrila a Metoděje)

slavnostní bohoslužba u příležitosti posvěcení
kostela, po mši svaté zatančí krojované děti
a židenická chasa

Akce je pořádána za finanční spoluúčasti
MČ Brno-Židenice, Statutárního města Brna
a za spoluúčasti Římskokatolické farnosti
u kostela sv. Cyrila a Metoděje, Brno-Židenice.

www.hodyzidenice.cz

#hodyzidenice

Ilustrace © Miroslava Kolářová Šuková

